

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci oprávneného Ú., so sídlom v B., proti povinnému r., s.r.o., so sídlom v B., zastúpenému JUDr. M., advokátom so sídlom v B., **pre vymoženie 7 334,52 € (220 959,60 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. Er 745/2002, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. decembra 2007 sp. zn. 9 CoE 78/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 27. decembra 2004 č.k. Er 745/2002-55 zastavil exekúciu v časti povinnosti povinného platiť oprávnenému penále z príspevku na poistenie v nezamestnanosti vo výške 152 347 Sk. Súčasne zamietol návrh povinného na vydanie predbežného opatrenia. Svoje rozhodnutie v zastavujúcej časti odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. f/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) s poukazom na to, že odpustením exekúciou vymáhaného penále vo výške 152 347 Sk došlo k zániku predmetnej pohľadávky, a preto nie je dôvod na pokračovanie v exekúcii.

Proti tomuto uzneseniu voči výroku o zastavení exekučného konania podal povinný odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd síce exekučné konanie zastavil, avšak vo vzťahu k exekúcii vzťahujúcej sa na sumu 81 220 Sk podľa § 57 ods. 1 písm. f/ EP a vo vzťahu k exekúcii vzťahujúcej sa na sumu 139 739,60 Sk podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP. Odvolanie odôvodnil tým, že bývalý Národný úrad práce – Okresný úrad práce Bratislava II pre

nezaplatený príspevok na poistenie v nezamestnanosti vo výške 137 539 Sk povinnému rozhodnutím z 1. októbra 2001 č. j. X. predpísal penále vo výške 81 220 Sk, ktoré penále chcel oprávnený vymáhať v predmetnom exekučnom konaní. Súdna exekútorka však okrem sumy 81 220 Sk sama dopočítala ďalšie penále na celkovú sumu 220 959,60 Sk. Uvedené uznesenie prvostupňového súdu je podľa názoru povinného v rozpore s § 41 ods. 1, 2 EP, ako aj s ustanovením § 128 ods. 2, 3 zákona č. 387/1996 Z.z. o zamestnanosti, nakoľko v zmysle § 128 ods. 2, 3 zákona č. 387/1996 Z.z. penále z omeškania môže predpísať len okresný úrad práce a len rozhodnutím podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Exekučný titul preto nemôže upravovať a vymáhané právo dopočítavať a zvyšovať súdna exekútorka. Povinný vytýkal súdu prvého stupňa, že mal exekúciu zastaviť pre jej neprípustnosť a nie pre zánik vymáhaného práva. Dodal, že dôvod zastavenia exekúcie je dôležitý pre rozdielnosť právnych dôsledkov, nakoľko pokiaľ je exekúcia neprípustná, prichádza do úvahy len jej zastavenie pre neprípustnosť (§ 57 ods. 1 písm. g/ EP), zatiaľ čo zastavenie exekúcie z dôvodu zániku vymáhaného práva (§ 57 ods. 1 písm. f/ EP) je možné len v prípade, že exekúcia prípustná je. Exekučný titul, na základe ktorého prebieha predmetné exekučné konanie, je preto vykonateľný len čo do uloženia povinnosti zaplata sumy 81 220 Sk; ďalšia časť výroku s formuláciou „...a s ďalšou dennou penalizáciou...“ je nepresná a neurčitá, preto v tejto časti nemôže byť vykonateľným exekučným titulom.

Krajský súd v Bratislave na základe odvolania povinného preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zastavení exekučného konania a uznesením z 27. decembra 2007 sp. zn. 9 CoE 78/2006 odvolanie odmietol a oprávnenému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že exekučné konanie bolo ukončené, keďže predmet exekúcie - vymożenie peňažnej pohľadávky, spočívajúcej v nezaplatenom penále - odpadol. Z toho dôvodu, že odvolaním napadnuté uznesenie zaniklo inak (stalo sa neúčinným), odvolaciemu súdu nezostalo iné riešenie, než v zmysle § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. odvolanie povinného odmietnuť. K týmto záverom odvolací súd dospel po zistení, že podľa exekučného titulu bývalého Národného úradu práce, Okresného úradu práce Bratislava II z 1. októbra 2001 č.j. X. bolo povinnému uložené zaplatiť penále z omeškania vo výške 81 220 Sk vypočítané ku dňu 22. júna 2001 s ďalšou dennou penalizáciou 0,2 % od 23. júna 2001 z dlžnej sumy 137 539 Sk až do zaplata, pričom tento exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 26. októbra 2001 a vykonateľnosť dňa 9. novembra 2001. Súd mal ďalej za preukázané, že povinný istinu vo výške 137 539 Sk zaplatil 13. novembra 2002 a trov exekúcie 59 831,80 Sk dňa 3. septembra 2003, čím bolo exekučné konanie skončené.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný dovolaním a žiadal, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu ako i uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Povinný okrem dôvodov uvádzaných už v odvolaní (viď vyššie), v dovolaní opätovne zdôraznil, že exekučný titul bol vydaný iba na sumu 81 220 Sk a nie na sumu 220 959,60 Sk, na ktorú ho upravila z vlastného rozhodnutia súdna exekútorka, pričom nezávisle na exekúcii pohľadávka vo výške 152 347 Sk zanikla jej odpustením. Z toho povinný vyvodil, že súd síce v tejto výške exekúciu zastavil, avšak bez toho, aby sa zaoberal v odvolaní namietanou vykonateľnosťou exekučného titulu ako aj otázkou prípustného rozsahu exekúcie vykonanej nad rozsah ustanovený § 128 ods. 3 zákona č. 387/1996 Z. z. Na tom základe dospel dovolateľ k záveru, že aj keď predmet exekúcie odpadol, neodpadli však nedostatky v dodržaní zákonnosti exekučného konania a výkonu exekúcie a potreba ich napraviť, a to z dôvodu, že okrem už uvádzaných pochybení zákonných ustanovení, je dovolaním napadnuté uznesenie aj v rozpore s ustanovením § 41 ods. 1 a 2 EP, § 57 ods. 1 písm. g/ EP, a to z dôvodu, že zastavenie exekúcie neprichádzalo do úvahy z dôvodov, z ktorých to urobil súd ale z dôvodu zániku vymáhaného plnenia, nevykonateľnosti exekučného titulu a neprípustnosti exekúcie.

Oprávnený sa k dovolaniu povinného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné predovšetkým vtedy, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2

písm. a/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, v ktorom ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd svojím uznesením odmietol odvolanie; prípustnosť dovolania smerujúceho proti tomuto uzneseniu nemožno vyvodit' z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy (i keď to účastník konania nenamieta), či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa komplexne zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., pričom sa zameril na vady namietané dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie účastníka vždy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu alebo konanie, ktoré mu predchádzalo, trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. ak účastníkovi bola postupom súdu odňatá možnosť pred súdom konať. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené.

Dovolací súd nezistil žiaden z vyššie uvedených dôvodov, ktoré by mali za následok prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Takým dôvodom nemôže byť ani prípadné nesprávne alebo neúplné odôvodnenie dovoláním napadnutého rozhodnutia za stavu, že výrok napadnutým dovoláním je správny. Práve o tento prípad v preskúmvanej veci ide. Za stavu, že konečný výsledok konania (výrok rozhodnutia) je správny, nemožno iba zo skutočností, že sa súd nevyjadril k dôvodom uvádzaným dovolateľom v odvolaní dospieť k záveru, že mu súd odňal právo konať pred súdom. V takomto prípade je potrebné akceptovať všeobecne

platnú právnu úpravu Občianskeho súdneho poriadku, ktorá neumožňuje podať opravný prostriedok len proti odôvodneniu rozhodnutia. Nápravu prípadných „nesprávností“ odôvodnenia rozhodnutia je možné dosiahnuť len návrhom na jeho opravu, aj to len vtedy, ak odôvodnenie nemá podklad v zistení skutkového stavu (§ 165 ods. 1 O.s.p.).

Z vyššie uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie povinného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Dovolací súd záverom poznamenáva, že ak postup exekútora vykonaný v rozpore so zákonom mal za následok vznik škody, nie je vylúčená zodpovednosť za nesprávny úradný postup, a to bez zreteľa na výsledok exekučného konania.

Dovolateľ nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo oprávnenému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková